

ALI-BABA ȘI CEI PATRUZECI DE HOȚI

Cu multă vreme în urmă, într-o cetate din Persia trăiau doi frați, unul cu numele de Ali-Baba, iar celălalt, Kassim. Când a murit, tatăl lor le-a lăsat o mică sumă de bani, care a fost împărțită în mod egal între cei doi. Apoi, Kassim s-a căsătorit cu o văduvă bogată și a devenit un negustor înstărit, pe când Ali-Baba a luat de soție o femeie la fel de sărmană ca el. Ali-Baba își câștiga traiul adunând lemne de foc, pe care le aducea în cetate să le vândă, însă cu greu reușea să își hrănească cei șase copii.

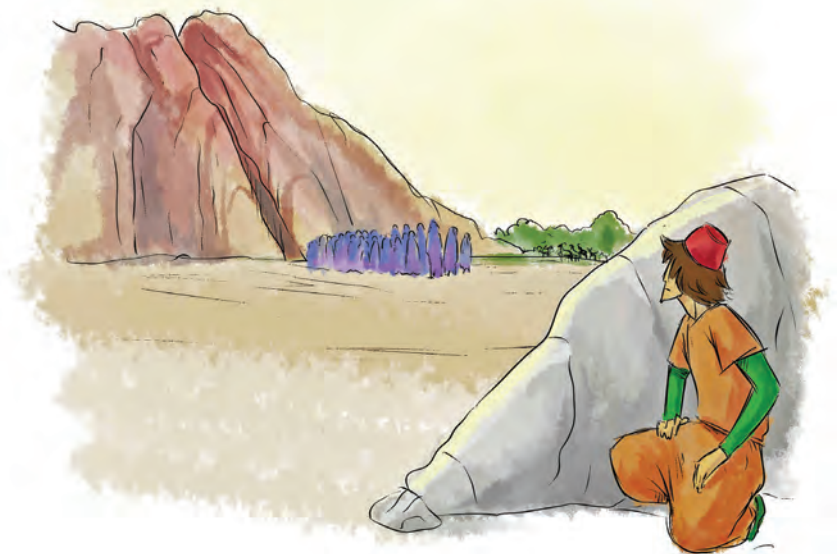
Într-o dimineață, Ali-Baba se afla în pădure și tăiase suficiente lemne cât să-și încarce măgarul. Când și-a terminat treaba, tăietorul de lemne s-a așezat la umbra unor copaci ca să se odihnească, atât el, cât și măgarul său, și a început să se gândească la cât de amărât era, întrebându-se: „De ce sunt așa sărac, iar fratele meu așa bogat? De ce s-a abătut asupra mea o nedreptate așa mare? Oare pentru că eu sunt un om cinstit și

pașnic, iar fratele meu încearcă mereu să câștige bani de pe urma necazurilor altora, fără a se dovedi un om de încredere?”

Dar gândurile lui Ali-Baba fură brusc întrerupte. În depărtare se auzeau zgomote din ce în ce mai puternice. Un nor de praf se ridica în aer, iar tropotul cailor tulbura liniștea din jur. Apoi îi văzu: o ceată de bărbați purtând haine colorate, înarmați cu săbii și sulite care străluceau în bătaia soarelui. Călăreții se apropiau de el, râzând și fără să stea locului o clipă.

Ali-Baba se ghemui în spatele unui pietroi și se rugă lui Allah ca măgarul lui să nu scoată niciun sunet. Era înspăimântat, căci nu mai văzuse nicicând așa mulți călăreți fioroși adunați laolaltă. „Se pregătesc de luptă? De unde or fi? Încotro s-or duce?” se întreba Ali-Baba.

Călăreții se opriră nu departe de locul în care stătea el ascuns. Abia respira. Pe când descălecau, îi numără: erau patruzeci cu totul și cărau săculeți cu aur, argint și pietre prețioase. Unul dintre ei, un bărbat înalt și puternic, care

părea a fi căpetenia, se îndreptă spre una dintre stâncile din jur.

Își ridică brațele și păru că îi vorbește versantului stâncos:

– Sesam, deschide-te! strigă el.

Înainte ca Ali-Baba să apuce să se întrebe ce ar putea însemna ciudata poruncă, o priveriște incredibilă îl lăsă fără grai. Pământul se cutremură, iar stânca din fața bandei de hoți se deschise aidoma unei uși. Unul câte unul,

cei patruzeci de hoți intrară în grotă, iar stânca se închise în urma lor. După câteva minute, deschizătura magică apăru din nou, iar tâlharii ieșiră fără săculeții cu comori.

Căpetenia hoților vorbi iar:

– Sesam, închide-te! porunci el.

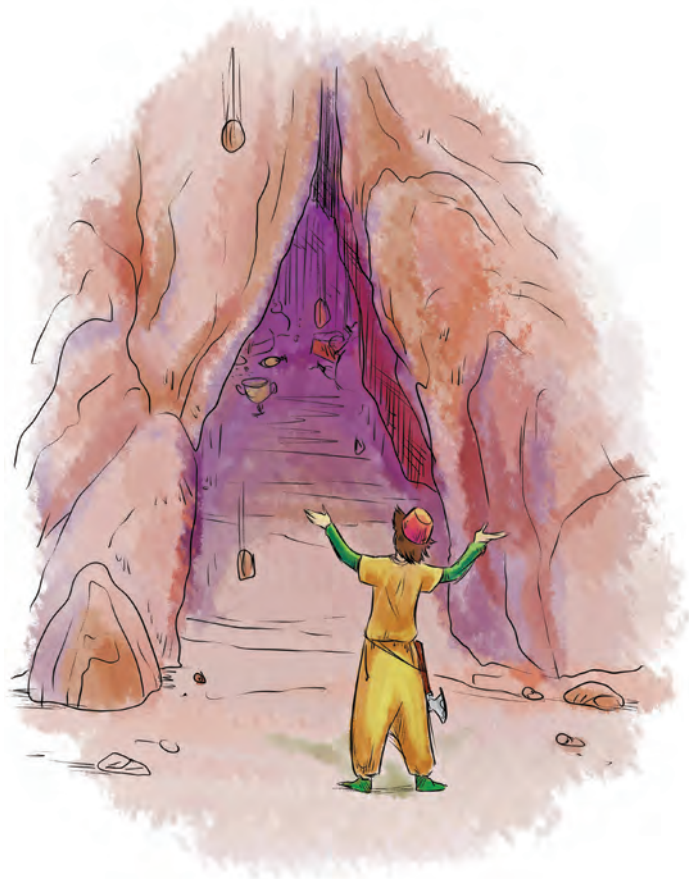
Încă o dată, stânca se închise în fața lui și numaidecât hoții încălecară și se depărtară, lăsând un nor de praf în urma lor.

Ali-Baba era un om isteț și nu îi luă mult să înțeleagă ce s-a întâmplat. Bărbații călare erau hoți sau bandiți care găsiseră o ascunzătoare perfectă pentru bunurile furate de ei: o grotă care se deschidea când erau rostite cuvintele magice. Dacă porunca secretă funcționa în cazul căpeteniei, poate că va funcționa și în cazul lui.

Aruncând priviri neliniștite în jur, Ali-Baba se apropie de stâncă. Își ridică brațele și strigă cu voce tare:

– Sesam, deschide-te!

Spre surpriza lui, porunca îi fu ascultată. Stânca masivă din față se dădu la o parte, lăsând la iveală o grotă adâncă. Pășii prin deschizătură și imediat peretele de stâncă se închise în urma lui. În tavan era o fisură îngustă prin care intra un fir de lumină strălucitoare. Pereții grotei erau ticsiți cu mormane de bogății: baloți de mătase și

brocart prețios; covoare scumpe; perle, rubine și alte pietre prețioase; lingouri și potire din aur și argint; și bani în saci. Dincolo de maldărele de bunuri, grota se deschidea într-o încăpere mare, cufundată în penumbră de la lumina care pătrundea prin tavan.

Ali-Baba se întoarse către peretele de stâncă din spatele lui. De ce se închisese fără ca el să îi poruncească? Pentru o clipă îi fu teamă să încerce să deschidă iar stânca, în caz că vorbele magice nu ar funcționa. Dacă ar fi așa, cu siguranță că ar urma să rămână închis înăuntru până când ar fi murit de foame... sau până când banda sinistră ar fi revenit, situație în care cu siguranță că l-ar fi omorât. Își adună curajul, ridică brațele și rosti cuvintele magice pe care le auzise.

– Sesam, deschide-te! zise el și, spre ușurarea lui, piatra netedă se dădu la o parte la poruncă.

Tăietorului de lemne nu îi luă prea mult să umple cu comori coșurile de pe măgar, ba și câțiva saci mari cu monede grele de aur. Și le acoperi cu lemne, în caz că l-ar fi văzut cineva.

Apoi folosi cuvintele magice pentru a închide încă o dată grota și o porni spre casă, bucuros nevoie mare.

Când a ajuns acasă, Ali-Baba a băgat măgarul în curte prin spate, a închis porțile cu mare grijă și a dus înăuntru sacii cu comori, ca să-i arate soției. Femeia a scos un țipăt de uimire când i-a întins bogățiile, printre care o grămadă mare de monede de aur. Cei doi s-au înțeles să păstreze secretă marea descoperire – dacă hoții ar afla ce făcuse, cu siguranță s-ar întoarce să se răzbune.

– Dacă ne apucăm să cheltuim din banii
ăștia, în curând întreaga cetate va afla despre
toate acestea, zise soția lui. Să păstrăm doar
câteva monede de aur pe care să le cheltuim
cu chibzuință, poate doar una sau două, cât să
cumpărăm mâncare de pe o zi pe alta pentru
familie; și poate niște haine la mâna a doua pentru
copii. Trebuie să sapi o groapă în curte să îngropi
restul comorii. Între timp, îi fac o vizită cumnatei,
ca să împrumut o balanță. Ne-ar lua prea mult să
numărăm toate monedele de aur pe care le-ai adus
acasă, dar dacă le cântărim, ne facem o idee cam
cât valorează.

Soția lui Ali-Baba i-a spus cumnatei că are
nevoie de o balanță ca să cântărească

cereale, dar vicleana femeie era
bănuitoare. De ce ar cântări
neamurile ei cereale când
de-abia aveau ce mânca?
Înainte să îi dea balanța,
a uns cu miere unul dintre
talere. „Asta o să îmi dea un
indiciu“, s-a gândit ea.

Desigur că a doua zi, când i-a înapoiat balanța, soția lui Ali-Baba nu a observat că o monedă mică de aur rămăsese lipită în miere. Când soția lui Kassim a observat-o, i-a zis soțului ei, uimită:

– Du-te degrabă la fratele tău Ali-Baba! Zice că e sărac, dar e limpede că este cât se poate de bogat dacă e nevoit să își *cântărească* banii. Trebuie să insiști să îți spună secretul despre cum a pus mâna pe avere.

După ce Kassim s-a căsătorit cu văduva bogată, nu îl mai tratase pe Ali-Baba ca pe fratele său, refuzând să îl ajute și lăsându-l să trăiască în sărăcie. Acum devenise foarte invidios pe norocul fratelui său și se zvârcolise toată noaptea, neputând să doarmă de invidie. Așa că, înainte să răsară soarele, s-a dus acasă la Ali-Baba.

– Frate, mă uimești și sunt dezamăgit, a zis Kassim. Mulți ani te-ai plâns că ești sărac lipit, dar se pare că ai găsit atât de mult aur, încât ai nevoie să îl cântărești ca să știi cât ai! Vezi moneda asta? Soția mea a găsit-o lipită de talerul balanței pe care ți-a împrumutat-o.

Când Ali-Baba a fost pus în fața faptului împlinit, a considerat că nu poate să îl mintă pe fratele său și i-a spus toată povestea cu cei patruzeci de hoți și grota fermecată. După ce a auzit ce se întâmplase, Kassim a hotărât că și lui îi va reveni o parte din comoara furată.

